

**תְּמַצִּית דְּבָרֵי הַפָּרָשָׁה
בְּשִׁלּוּב פְּרוּשִׁים וְדְרוּשִׁים**

בְּאִשֶּׁר שָׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַקְּלָלוֹת שֶׁבִּפְרֹשֶׁת פִּי
תָּבֹא וְנִזְכְּרוּ גַם בַּקְּלָלוֹת שֶׁבִּפְרֹשֶׁת בְּחֻקֹּתַי,
הַזִּדְעָזְעוּ מֵאֵד וְנִבְהָלוּ עַד שְׁהוּרִיקוּ פְּנֵיהֶם מִצַּעַר
וּפְחַד שְׂלֹא יִצְלִיחוּ לִשְׁרֹד וּלְהִתְקִים, וּמִשֶּׁה רַבְּנֵנוּ
כְּשֶׁרָאָה כִּי הַקְּלָלוֹת שֶׁנֶּאֱמָרוּ הִשְׁפִּיעוּ עַל נַפְשָׁם שֶׁל
יִשְׂרָאֵל וּמִתּוֹךְ כֵּךְ הִתְבּוֹנְנוּ בַּתְּשׁוּבָה, פִּיסָם וְהִבְטִיחַ
לָהֶם כִּי עַל יְדֵי הַקְּלָלוֹת יִזְכּוּ לְהִתְקִים לְעוֹלָם
וְתִמִּיד יִהְיוּ נֹצְבִים לִפְנֵי הַשֵּׁם שֶׁבְּרַחֲמָיו יִשְׁיבֵנוּ
אֵלָיו כְּשֶׁנִּשְׁוֹב בַּתְּשׁוּבָה.

תמצית עניני הפרשה בשלוב פירושים ודרושים

הולך לפניהם והוא ינחילם את הארץ, כשבואשם יעמוד תלמידו יהושע בן נון.

נקרא בפרשה על המעמד אשר בו משה מצוה וממנה את יהושע לעיני כל העם, ומחזקהו ומברכו שיהיה חזק ואמיץ לבוא עם העם אל הארץ ולהנחילה לישראל.

לאחר שמנה את יהושע לעיני כל העם, כותב משה באותו היום שלש עשרה ספרי תורה, ספר לכל שבט ושבט, והספר השלש עשרה נתן לכהנים בני לוי שישמרוהו בקדש הקדשים, ואם חס ושלום יעלה על לב מישהו אי פעם לשנות משהו מן הכתוב, יוציאו את ספר התורה הזה ויכניחו את אמתה של תורה.

נלמד בפרשה על מצות "הקהל", מצוה המתקיימת אחת לשבע שנים בחג הסוכות שבמוצאי שנת השמיטה, כאשר כל ישראל מגדולם ועד קטנם אנשים נשים וטף, נקהלים לבית המקדש ושומעים מהמלך את קריאת משנה תורה, למען ילמדו ליראה את השם כל הימים ולשמור את כל מצוותיו.

השם קורא למשה ויהושע אל אהל מועד, ומצוה את משה להעיד בעם ישראל את שירת האזינו (הפרשה הבאה) ולכתבה, כי לאחר מות משה כאשר יגיעו זמנים שבהם יעזבו בני ישראל את דרך התורה, ידעו מדוע באים עליהם עונשים קשים, ועל ידי כך יתנו אל לבם לשוב בחזרה אל השם.

לאחר מכן מצוה השם את יהושע וממנהו להיות מנהיגם של ישראל ולהביא אותם אל הארץ אשר נשבע להם, ומבטיחו שהוא יהיה עמו.

פרשתנו המונה שלוששים פסוקים יש בה שתי מצוות עשה, האחת שהזכרנו - מצות הקהל, והשניה מסימת את מנין התרי"ג מצוות - שהיא מצות עשה על כל אחד ואחד מישראל לכתב לעצמו ספר תורה, ולהפיץ את תורת השם בכתב.

באותו היום מקהילים הלויים לבקשתו של משה את כל זקני ישראל ושוטריו, ויחד עמם הגיעו כל קהל ישראל, ומשה השמיע באזניהם את דברי שירת האזינו שנקרא בעזרת השם בשבת הבאה הראשונה של השנה הבאה עלינו לטובה.

שבת שלו' ומברך!

יחד עם זה מלמדת אותנו התורה, כי אם לצרך למוד תורה וחזרה בתשובה היינו צריכים לעשות סלמות כדי להגיע לשמים או לצלל לעמק הים, אנו מחיבים לעשות זאת, על אחת כמה וכמה שאין צרך לכך אלא הם קרובים אלינו, ואיננו רשאים להפטור מלקימם.

נלמד בסיום הפרשה כי הקדוש ברוך נתן את אפשרות הבחירה בטוב או ברע ביד האדם ואין התורה מכריחה אותנו לקימה, אלא כל אחד יכול לבחור פרצונו באחת משתי הדרכים, דרך התורה - שהיא נותנת חיים וטוב, או להבדיל, דרך החטא - הדרך המובילה אל הרע והמות.

הקדוש ברוך הוא באהבתו אותנו מציע לנו לבחור בדרך הטוב, והבוחר בדרך זו זוכה לסיעתא דשמיא.

באמור, השבת יקראו בנוסף לפרשת נצבים, את פרשת וילך.

לעתים בשנים מסוימות בלבד כאשר ראש השנה חל בימים שני ושלשי, מחלקים את פרשת נצבים וילך וקוראים את נצבים לבד, ואת וילך לבד, כדי שבשבת שבין יום הכפורים לחג הסוכות נקרא את פרשת האזינו, ובשמחת תורה נסים את התורה בקריאת פרשת וזאת הברכה.

אפילו יש לזה "סימן" שמובא בשלחן ערוך בהלכות ראש חדש ומבאר במשנה ברורה: "בג מלך פת וילך" - אם ה"מלך" - דהינו ראש השנה בימים בג - ב' או ג', "פת" [מלשון פרו, פרו] - דהינו מחלקים את פרשות: נצבים וילך.

השנה הזו העומדת לקראת סיומה היא מהשנים בהם קוראים את שני הפרשות יחד, ובשבת השנייה של שנת תשפ"ז [בראשונה? חול יום א' של ראש השנה] נקרא פרשת האזינו, ואת פרשת וזאת הברכה יקראו בשמחת תורה.

עד עתה דברנו על קביעות קריאת הפרשה ובשורות הבאות נרחיב בתוכנה.

הפרשה מתחילה בתאור היום האחרון לחיי חיותו של משה הרועה הנאמן, אשר הולך לצאן מרעיתו להפרד מהם, אין הוא מכנס את כולם לבוא אליו, אלא הוא עובר משבט לשבט ונפרד מכלם ומדבר על לבם לבל יחששו מהעתיד, ומעודדם באומרו להם שמעתי ואילך השם הוא